

Arrest

nr. 159 255 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 1 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen werden op 4 juli 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2013 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging op grond van haar huwelijk met de heer F., M.B.M., van Belgische nationaliteit.

Op 30 september 2009 werd dit visum aan verzoekster toegekend.

Op 29 oktober 2009 werd verzoekster bij de stad Hasselt ingeschreven en ontving zij een bijlage 15.

Op 16 december 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 4 november 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aangezien zij niet meer samenwoonde met haar echtgenoot, van wie zij uit de echt aan het scheiden was.

Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 4 maart 2011 bij arrest nr. 57.370 werd verworpen.

Op 29 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 22 april 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 24 januari 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 verklaarde de gemachtigde ook deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 4 juni 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2012 werd ingediend en op datum van 07.06.2013 werd aangevuld door:

L., I. (...)

wettelijk vertegenwoordigster van

L., A. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat het centrum van haar belangen in België ligt, nu zij hier gedurende 2,5 jaar haar leven heeft opgebouwd en structuur gegeven. Ze beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM, echter is dit artikel hier niet van toepassing, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar de machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene beweert dat haar zoon een Belgische vader zou hebben, echter legt zij geen stukken voor die deze loutere bewering kunnen staven.

Betrokkene verwijst naar de ministeriële omzendbrief van 19 februari van 2003, dat de elementen van integratie op zich geen buitengewone omstandigheden vormen, maar dat zij wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd als deze terug te vinden zijn met andere elementen. De advocaat van betrokkene stelt dat er in hoofde van betrokkene een combinatie van elementen is, namelijk de duur van haar verblijf, haar kennis van het Nederlands, haar werkbereidheid en haar motivatie om met haar kind een leven op te bouwen. Dit zijn echter hoofdzakelijk elementen van integratie, die op zich geen buitengewone omstandigheden vormen en betrokkene toont niet aan waarom de combinatie ervan een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor zij haar aanvraag niet via de gewone procedure in haar land van herkomst zou kunnen indienen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verder verklaart betrokkene dat het onwenselijk zou zijn om haar terug te sturen en dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Een gedwongen terugkeer zou volgens haar een trauma betekenen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om

aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Verder beweert betrokkene dat het voor haar onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit haar thuisland, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de stukken die betrokkene voorlegt in verband met haar gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De elementen van integratie (het feit dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse les heeft gevolgd) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 1 juli 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L., I. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Haar minderjarig kind, L., A., geboren te Hasselt op (...)2012, met nationaliteit: Marokko, dient betrokkene te volgen.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf sinds 22.11.2010.”

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekster eigenlijk twee beslissingen aanvecht, met name enerzijds de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster ontwikkelt echter in haar verzoekschrift slechts een middel tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard. Tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, voert zij echter geen middelen aan, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel gericht tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard, voert verzoekster de schending aan van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen", van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekster op 01.07.2013 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoordend dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster reeds drie en een half jaar in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoekster heeft in Marokko niet alleen haar huisvesting achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst drie en een half jaar geleden verliet en waarnaar zij nooit meer terugkeerde.

Dat er bovendien rekening gehouden dient te worden dat verzoekster haar leven en familie in Marokko achterliet om zich in België te vestigen met haar echtgenoot. Na een huwelijk waarin zij voortdurend mishandeld werd op zowel fysiek, mentaal als seksueel vlak, is haar echtgenoot op 11.05.2012 overleden. Verzoeksters zoon, waarvan haar ex-echtgenoot wel degelijk de vader is, kan niet worden beschouwd als een Belgisch kind daar verzoekster en haar echtgenoot inmiddels gescheiden waren. Verzoekster heeft aldus geen enkele mogelijkheid om het vaderschap van haar ex-echtgenoot te bewijzen.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert drie en een half jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert al die tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoekster ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken voor te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij werd genomen. Zo wordt vermeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, aangezien de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster bespreekt ook de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Daarbij wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post

die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn, zoals verzoekster aanvoert, omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.g.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.g.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing concreet besproken voor die elementen die verzoekster in haar verblijfsaanvraag had aangehaald als buitengewone omstandigheden – met name dat het centrum van haar belangen in België ligt na een verblijf van 2,5 jaar hier, dat haar zoon een Belgische vader zou hebben, de verwijzingen naar de ministeriële omzendbrief van 2003 en naar de wet van 22 december 1999, de aangehaalde elementen van integratie, dat het onmenselijk en traumatiserend zou zijn om haar terug te sturen naar haar land van herkomst, de aangehaalde elementen aangaande haar gezondheidstoestand en het feit dat zij nooit een inbreuk tegen de openbare orde heeft begaan - waarom deze *in casu* niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd, omtrent het feit dat verzoekster sinds enkele jaren in België woont en sindsdien hier een leven heeft opgebouwd, dat dit element niet in overweging kan worden genomen, aangezien het in de gegrondheidsfase dient beoordeeld te worden. Verder wijst verzoekster erop dat zij niet zomaar kan terugkeren naar Marokko, nu zij in België ook in de zin van artikel 8 van het EVRM haar “centrum van belangen” heeft gevestigd en met Marokko geen enkele actuele band meer heeft en daar haar huisvesting en al haar sociale banden heeft opgegeven. Verzoekster wijst er nog op dat haar zoon niet kan worden beschouwd als een Belgisch kind, nu zij en haar inmiddels overleden ex-echtgenoot “inmiddels gescheiden waren” en dat zij geen enkele mogelijkheid heeft om het vaderschap van haar ex-echtgenoot te bewijzen.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde omtrent het feit dat het centrum van verzoeksters belangen thans in België zou liggen niet heeft gemotiveerd dat dit element pas in de gegrondheidsfase dient behandeld te worden, maar dat hij dit element wel degelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM en het bestaan van buitengewone omstandigheden. Meer bepaald heeft de gemachtigde terecht gesteld dat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is, nu de verplichting om de verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen voor het hele gezin geldt. Wat de bewering betreft dat verzoeksters zoon een Belgische vader had, werd in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster geen stukken heeft voorgelegd die deze bewering kunnen staven. Deze motivering komt de Raad niet onredelijk over. Thans stelt verzoekster zelf in het verzoekschrift dat haar zoon niet kan worden beschouwd als een Belgisch kind, aangezien verzoekster reeds gescheiden was van haar Belgische echtgenoot. Daargelaten de vraag of verzoeksters kind als een Belgisch kind dient te worden beschouwd, hetgeen verzoekster niet aantoonst en gelet op het verzoekschrift ook niet lijkt te beweren, ziet de Raad niet in hoe dit element het voor verzoekster bijzonder moeilijk zou maken om samen met haar zoon de verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst en hoe de Belgische nationaliteit van de beweerdde vader van haar zoon dus zou kunnen worden beschouwd als een buitengewone

omstandigheid. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeksters recht op eerbiediging van haar familielevens met haar zoon zou worden geschonden, nu de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen zowel verzoekster als haar zoon betreft. Van een verbreking van de familiale banden is dan ook geen sprake, terwijl verzoekster niet aantoont andere familieleden te hebben die legaal in het Rijk verblijven en met wie zij een familielevens onderhoudt.

Voor zover verzoekster met het “centrum van haar belangen” op haar privélevens in België doelt en dit in het licht van artikel 8 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad op het volgende.

Wat betreft het aangevoerde privélevens benadrukt het EHRM dat het begrip privélevens een brede term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip, maar niettemin is het aan verzoekster om dit privélevens aannemelijk te maken.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, §61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privélevens” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familielevens of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privélevens (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, §59). Naar analogie dringt zich in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen, nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 *Konstatinov v. the Netherlands*, § 46 ; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, § 42).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privélevens is niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privélevens en voor zijn familie- en gezinslevens. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinslevens en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimitiecriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EHRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinslevens als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de

Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, "zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Zo ook voor het privéleven. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu stipt de Raad vooreerst aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing hieromtrent terecht motiveert dat het privéleven van verzoekster, met name de duur van het verblijf, de kennis van het Nederlands, de werkbereidheid en de motivatie om met haar kind een leven op te bouwen niet aantonen dat zij haar aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen, wetende dat de bestreden beslissing het gehele gezin betreft. Bijkomend wordt niet betwist dat verzoekster, na ongeveer één jaar legaal in België te hebben verbleven, sinds 22 november 2010 niet meer over een verblijfsrecht beschikt. Verzoekster behoorde aldus te weten dat haar situatie precair was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Niettegenstaande haar in november 2010 reeds het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, heeft zij ervoor geopteerd om haar illegaal verblijf te bestendigen en heeft zij in deze omstandigheden het privéleven waarnaar zij lijkt te verwijzen verder ontwikkeld. Een ingreep in een dergelijk privéleven ontwikkeld tijdens een precair verblijf maakt geen schending uit van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte acht de Raad het weinig waarschijnlijk dat verzoekster, die op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen 28 jaar oud was en daarvan slechts minder dan vier jaar in België had doorgebracht, geen sociale banden meer heeft met haar land van herkomst. Verzoekster beperkt zich op dit punt ook slechts tot loutere beweringen, die zij geenszins staft met een begin van bewijs.

Met haar summier betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in haar privéleven inhoudt, of dat op de Belgische staat de positieve verplichting zou rusten de bepalingen van de Vreemdelingenwet terzijde te schuiven om verzoeksters privéleven verder in België te ontwikkelen. Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Met haar loutere ongestaafde beweringen in het verzoekschrift dat zij in Marokko haar huisvesting en al haar sociale banden heeft achtergelaten en dus geen garantie heeft dat zij ergens terecht kan tijdens de duur van de procedure, weerlegt verzoekster ook geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat het aan haarzelf is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren voor haar bewering dat het voor haar onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag vanuit het thuisland te doen. Het louter poneren van deze elementen volstaat geenszins om een grote moeilijkheid hard te maken om de klassieke procedure conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet te volgen.

Betreffende de elementen van integratie die verzoekster had aangehaald in haar verblijfsaanvraag wijst de Raad er vooreerst op dat de gemachtigde wel degelijk in de bestreden beslissing heeft uiteengezet, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, waarom deze elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden. Met betrekking tot deze elementen heeft de gemachtigde namelijk gesteld dat ze behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

De Raad wijst erop dat deze motivering in de bestreden beslissing omtrent de aangehaalde elementen van integratie steun vindt in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer heeft gesteld *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag*

betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”

De gemachtigde kon dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de aangevoerde elementen van integratie niet in de ontvankelijkheidsfase behandeld dienden te worden, nu deze geenszins verantwoorden waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend.

Waar verzoekster nog aanvoert in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dat de gemachtigde direct en persoonlijk bij haar inlichtingen had moeten vragen, wijst de Raad erop dat verzoekster *in casu* om een voordeel verzoekt bij wijze van een aanvraag en dat het haar dan ook toekwam om bij het indienen van haar aanvraag al haar argumenten uiteen te zetten, hetgeen zij ook heeft kunnen doen. Zij heeft dit ook nog op latere tijdstippen kunnen doen bij wijze van een aanvulling op haar aanvraag. Met al haar argumenten werd ook rekening gehouden. Verder dient te worden aangestipt dat de verzoekster geen belang heeft bij deze grief, nu zij zich beperkt tot een theoretisch betoog en op geen enkele wijze verduidelijkt welke elementen zij nog zou hebben aangereikt in geval van een bijkomend gehoor.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, of dat de gemachtigde heeft nagelaten bij het nemen van de beslissing te steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. MAES